

Chương 6

Chuyện Xưa Cũ (3)

Khi Cố Bình Sinh trở về, tờ giấy vẫn trắng như cũ, cô thật sự không làm được.

Sau lại bởi vì đã muộn nên chị họ Cố Bình Sinh lưu cô ở lại ăn cơm chiều.

Nói thật, tay nghề của vị luật sư ở Newyork California này thật sự không dám khen tặng. Đồng Ngôn thưởng thức vài món thức ăn, bất động thanh sắc đem đôi đũa đang cầm trên tay chuyển hướng về phía đĩa nấm hương và rau xanh nhìn có vẻ ngon nhất, dẫn đo suy nghĩ, cuối cùng Cố Bình Sinh cũng gắp một đĩa rau, hai người liếc nhau, ăn vào miệng sau đó lại cùng trong lúc nhất thời đều bưng cốc nước lên uống...

Cố Bình Phàm thể thễ nhưng lại cảm thấy ăn ngon, “Chị nghe TK nói, các em trước đây đã quen biết rồi, là lúc cậu ấy còn là bác sĩ thực tập sao?”

Đồng Ngôn gật đầu, tiếp tục uống nước, “Có gặp qua một lần.”

Cô không biết thầy Cố nói tới trình độ nào, đương nhiên cũng vui vẻ ý mơ hồ mà qua. Sự kiện kia giống như trở thành một sự việc vô cùng bí mật, cô không biết đối với Cố Bình Sinh mà nói thì ngày đó có phải là ngày duy nhất anh thất thường hay không, nhưng đối với chính cô mà nói đó là lần duy nhất ở trước mặt người khác để lộ ra bí mật mà cô vẫn luôn che dấu.

Ở thời đại mà đạo đức không được xem trọng bao nhiêu này thì rất nhiều người đã sớm coi thường bên tồn tại thứ ba kia rồi. Nhưng nếu như người mẹ mà bạn coi là dịu dàng khoan dung nhất lại trở thành kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Theo cách nói của người đời chính là một kẻ chỉ trong một đêm liền biến thành người để cho cả thế giới phỉ nhổ, loại tổn thương này đối với cô mà nói là có tính hủy diệt rất lớn...

“Cha mẹ em làm gì?” Cố Bình Phàm đột nhiên hỏi. Nụ cười của cô thật hòa, trên gương mặt cũng ẩn hiện hai má lúm đồng tiền, cực kỳ giống Cố Bình Sinh.

Đồng Ngôn nhìn đèn tường đang chiếu vào trong mắt của mình, bỗng nhiên có chút nói không nên lời.

Lúc đó Cố Bình Sinh đã tiếp lời, “Đồ ăn hôm nay chị làm đã dùng hết bao nhiêu đường cùng bột ngọt của nhà em rồi?”

Cố Bình Phàm kinh ngạc nhìn anh, “Không dùng hết bao nhiêu đâu, chị dùng muối là chủ yếu mà.” Cô nói đến đây rút cuộc cũng giật mình, “Cậu là cảm thấy đồ ăn mặn sao? TK nói chuyện với chị ngày càng quá đáng rồi nha...”

Sau này Đồng Ngôn cũng không kiếm được cơ nào, Cố Bình Sinh liền chủ động nói tuần này học bù một lần, còn tuần sau thì hãy nói sau.

Anh lái xe đưa cô về trường, nói với cô những điều này khi cô xuống xe, đứng trên đường cái đối diện với học viện, cô cách một cửa kính xe gạt đầu, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến cái gì vội nói, “Quốc khánh này em phải về nhà, cũng chính là tuần sau, khẳng định sẽ không có thời gian học bù.”

Cố Bình Sinh nhìn cô, “Tôi tuần sau cũng phải đi Bắc Kinh, nếu có cần cái gì thì có thể tùy thời tìm tôi.”

Đồng Ngôn xấu hổ cười cười, “Không sao đâu ạ, thầy yên tâm. Em sẽ không quấy rầy ngày nghỉ của thầy.”

Vé tàu trong đợt quốc khánh rất khó mua, cô phải nhờ rất nhiều đàn anh đàn chị ở Bắc Kinh bảy lần tám lượt mới mua được một chiếc vé... vé đứng. Cũng may chỉ hơn 14 tiếng đi tàu, nhưng khi cô vừa lên tàu thì liền cảm thấy mơ hồ, chỗ nào cũng thấy ngòai, ngay cả dưới ghế ngòai cũng đã có người nằm, cô thật vất vả mới đi đến đứng được cửa toilet trên tàu, cho dù đụng phải người khác cũng phải da mặt dày mà đi qua.

Cô nhìn vào trong toilet thì thấy hai đứa trẻ đang ngòai trên bồn cầu, cô liền quyết định đơn giản: tối nay không uống nước, xuống tàu rồi tính sau. Nhưng đến nửa đêm lại thật sự khát khô cả cổ họng, đành phải lấy chai nước khoáng nhấp vài ngụm nhỏ ở trong miệng, giảm bớt cảm giác khô rát. Cho đến khi cảm giác đòai chân của mình đang dần mất tri giác thì nhận được tin nhắn của Trầm Diêu: Thế nào, đứng có thích không?

Đồng Ngôn dờ khóc dờ cười, trả lời: Tớ đứng ở phía ngoài toilet, cả đêm ngủ đủ hương vị rồi, ngay cả nước cũng không dám uống.

Trầm Diêu rất nhanh nhắn lại: Đáng đòai cậu, tiền làm thêm ngày thường cùng tiền nhuận bút đều bị cậu cống hiến cho bộ đòai sắt cả rồi. Cậu nói là nhớ nhà, cũng không nhất thiết là phải về vào ngày quốc khánh và ngày 1/5 chứ?

Tiếng va chạm của bánh xe lửa vào đòai ray xịch xịch rất có tiết tấu. Cô cảm đòai im lặng một lát, mới tiếp tục dùng giọng đòai trêu chọc mà trả lời: Không có biện pháp, mình rất lưu luyến gia đòai.

Sáng sớm xuống khỏi tàu, cô lại vất vả đi hơn 2 tiếng xe đòai ngầm nữa mới đến nhà của bà nội.

Vừa dùng chìa khóa mở cửa vào nhà, liền nhìn thấy một bóng dáng hao gầy ở trong phòng bếp, bận rộn làm bữa sáng cho cô, “Ngôn Ngôn về rồi sao cháu? Bà vừa nấu cháo ngũ cốc cho cháu xong.”

Cô đói bụng cả một đêm, vác cái đầu choáng váng lê đến bên giường, trực tiếp ngã xuống.

“Mệt như vậy sao?” Bà Nội hỏi.

Dưa muối cùng cháo, còn có bánh quây. Cô cảm thấy chính mình hạnh phúc muốn chết, “Lần này đi thuận lợi lắm ạ, mua được vé máy bay giá rẻ, chỉ hơn 300 tệ một chút thôi bà ạ, đáng tiếc là chuyến bay sớm, làm cháu thật sự chật vật muốn chết...”

Rất mệt, thật sự là mệt muốn chết. Nhưng vẫn là ngoan ngoãn ngồi dậy, ăn hết phần thức ăn sáng dưới ánh mắt nhìn chăm chú của bà nội, không đưa thừa một chút gì. Sau đó liền uống một cốc nước thật lớn, “Lần sau cháu đưa bà đi máy bay đến đó khi cháu tốt nghiệp, chỉ sợ bà bị say máy bay thôi, à mà đúng rồi, lỡ tai cũng sẽ bị đau nữa.” Cô kể ra những thứ có thể phát sinh, “Buổi sáng hôm nay khi máy bay hạ cánh, lỡ tai của cháu bị đau.”

Bà nội cười tủm tỉm nghe, trên mặt mỗi một nếp nhăn đều mang theo sự vui mừng. Thời điểm cô đang nói vui vẻ, bà nội bỗng nhiên rất thận bí giữ chặt cô mà nói, “Năm nay tiền dưỡng lão lại tăng, vài năm nay bà cũng đã giành được cho cháu một vạn tệ, có thể trả được số tiền mà học viện đã cho cháu vay đóng học hay không?”

Đồng Ngôn hoảng sợ, “Cháu không phải đã nói với bà rồi sao, cháu chỉ cần sau khi tốt nghiệp năm năm là có thể trả hết nợ, bà trăm ngàn lần đừng cho cháu tiền, cháu hiện tại đi làm thêm còn giúp mấy phóng viên kia viết bài, không có thiếu tiền gì đâu bà ơi.”

“Bà đã rút ra rồi,” Bà nội tiếp tục nhẹ nhàng nói cho hết lời, bỗng nhiên nhớ trong bếp vẫn còn đang om thịt, đứng lên nói với cô, “Bà để ngay dưới sofa, cháu ra lấy xem rồi cất đi.”

Cô nhìn theo cái bóng dáng của bà, ánh mắt không hiểu sao cảm thấy chua xót, “Nếu không thì làm thế này đi, cháu gửi tiền vào tài khoản chung của cháu với bà, chờ lúc nào cháu cần thì sẽ lấy dùng.”

Lúc cô rời khỏi Bắc Kinh đã mở một tài khoản gửi tiết kiệm, cô cầm thẻ, để lại sổ tiết kiệm cho bà nội. Để phòng trong nhà có chuyện cần dùng tiền thì có thể lập tức rút được tiền. Nghe tiếng động trong bếp, Đồng Ngôn bước đến chỗ chiếc ghế sofa, chạm vào nơi bà giấu tiền bên dưới. Ngày còn bé cô thường xuyên tới chỗ này, đã sớm biết đây là chỗ hay giấu tiền của bà. Mà lúc cầm lấy

phong thư, lại bỗng nhiên cảm thấy có điều gì không đúng, phong thư rất mỏng. Ngay cả 6000 tệ học phí cô đóng hàng năm cùng dày hơn thế này vài lần... Cô chợt nghĩ tới một khả năng, dường như có ai đó đưa tay bóp lấy tim của mình. Không dám hô hấp, cũng không dám cử động. Cô không dám nói ra sự thật, chỉ làm bộ lơ đãng hỏi, “Mấy ngày nay cha cháu có tới đây không hả bà?”

“Ừ có, cha cháu còn thay bình ga cho bà nữa.” Giọng nói của bà khó nén được sự vui sướng.

Quả nhiên là ông ta. Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn phong thư, đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lần này lại lấy nhiều như vậy, bây giờ cô phải lấy tiền ở đâu mà bù vào đây chứ? Những ý nghĩ không ngừng hiện lên trong đầu, Đồng Ngôn bỗng nhiên cảm thấy mất hết sức lực. Sự mệt mỏi của cả một đêm lại dâng lên, cô chỉ muốn khóc, nhưng không khóc được chỉ cảm thấy mũi nghẹn nghẹn.

Lúc tầm mắt trở nên nhòa đi, bà nội đã ra khỏi phòng bếp. Đồng Ngôn nhét phong thư vào túi sách, rút một tờ khăn giấy lau mặt, làm bộ như lau lau mũi, rất nhanh đã lau đi nước mắt trên mặt, “Cháu hình như sắp bị cảm rồi bà ơi...” Sau đó đứng dậy, nói nhanh, “Để nhiều tiền ở nhà như vậy không an toàn, bây giờ cháu phải đi gửi vào ngân hàng.”

“Không cần phải vội.” Giọng nói được ngăn lại sau cánh cửa. Mãi cho đến khi đi đến bến xe bus ở rất xa nhà, cô mới dừng lại ở cột mốc đợi xe, mở phong thư ra, cẩn thận đếm đi đếm lại vài lần. Chỉ còn hai ngàn tệ. Bình thường học phí của cô là tiền cho sinh viên vay để đóng học, còn sinh hoạt phí đều từ tiền làm thêm và nhuận bút, ngoại trừ việc chi tiêu hàng ngày cũng chỉ tốn hai ngàn tệ. Nói cách khác, còn thiếu khoảng sáu ngàn. Sáu ngàn tệ. Số tiền này nhất định phải bù vào, tuy rằng bà nội biết con của mình tòi tệ đến cỡ nào nhưng vẫn luôn ôm ảo tưởng, hy vọng một ngày nào đó ông ta có thể sửa đổi...

Hôm nay ở trạm xe bus đột nhiên có rất nhiều người, phần lớn đều là cha mẹ đưa con cái đi chơi ngày quốc khánh. Ngay lúc xe dừng lại, những ông bố đều vội ôm lấy con mình, thậm chí có người còn nâng con mình lên trên đỉnh đầu vì sợ người khác đụng phải tâm can bảo bối của mình.

Đồng Ngôn đứng ở nơi đó nhìn thật lâu, lâu đến mức đã không đếm được biết bao nhiêu chuyến xe bus đã đi qua trạm. Đến cuối cùng cô vẫn cảm di động lên, nhìn hai mươi mấy cái tên trong danh bạ mà do dự.

Cô cho tới bây giờ vẫn muốn có một cuộc sống bình thường nhất, như Trâm Diêu là người bạn thân nhất của cô cũng không biết chuyện tình trong nhà cô.

Nếu bây giờ ở lại Thượng Hải thì thật tốt, có thể nói rằng không kịp về nhà lấy tiền... Nhưng mà bây giờ cô đang ở Bắc Kinh, không có lý do nào để mở miệng vay tiền bạn học.

Cuối cùng nhìn thật lâu, chỉ còn lại hai người. Lục Bắc và Cố Bình Sinh. Một người, đã từng không bao giờ hỏi nguyên do, luôn đáp ứng những yêu cầu của cô; Một người, là ngoài ý muốn mà nhìn thấy được hoàn cảnh thật của cô.

Nhưng kể từ khi Lục Bắc kết hôn, chính cô đã thề sẽ không gặp anh ta, mặc kệ là vì nguyên nhân gì mà bỏ lỡ, cô vẫn có đạo đức của chính mình cùng bệnh nghiện sạch sẽ, không cho phép bản thân mình làm chuyện phá hỏng gia đình của người khác. Cho nên kỳ thật... chỉ còn mỗi Cố Bình Sinh.

Đồng Ngôn do dự, gửi tin nhắn cho anh: Thầy Cố, thầy bận việc gì không? Em có việc muốn nhờ thầy.

Anh trả lời tin nhắn rất nhanh: Nói đi. TK.

Hai chữ ngắn ngủn cùng một cái tên đi kèm, nhìn không ra vui giận gì. Kỳ thật anh với cô cũng không quen thân gì, nếu tùy tiện vay tiền như vậy... Tuy rằng chỉ nhìn xe và nhà của anh, chỉ biết số tiền này với anh mà nói... bất quá là rất dễ dàng.

Cô trả lời: Em muốn vay tiền, chỉ cần sáu ngàn tệ là được, cần gấp.

Qua thật lâu, anh cũng không trả lời tin nhắn. Đồng Ngôn bỗng nhiên cảm thấy thực hối hận, chính mình vì sao lại có thể mở miệng hỏi vay tiền với thầy của mình cơ chứ? Nhưng mà lời đã nói ra khỏi miệng, muốn đổi ý cũng không kịp, cô không yên tâm mà nhìn chăm chăm vào di động, không ngừng cầu nguyện: thầy Cố, thầy tuyệt đối đừng để ý, em thật sự là không có cách nào.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, điện thoại của Cố Bình Sinh?

Đồng Ngôn cảm giác như thể nằm mơ, vừa bắt nghe máy nói “Alo”, thì lập tức sực nhớ anh căn bản nghe không được. Sau đó chợt nghe ở đầu bên kia điện thoại, Cố Bình Sinh đang dùng tiếng Anh nói chuyện với người khác, hình như là người bên cạnh. Rất nhanh, anh liền quay sang nói với cô qua điện thoại, “Đồng Ngôn, ngại quá, vừa rồi tôi đang nói chuyện với người lớn trong nhà. Em gửi địa chỉ nhà em đến di động cho tôi, bây giờ tôi lái xe đi tìm em.”

Giọng nói của anh hơi gấp gáp, nhưng vẫn ôn hòa như trước, ôn hòa đến mức làm cho người ta muốn khóc.